

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

5 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ – ПРЕП. МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

Евангелско четиво

Когато бяха на път, възлизайки за Йерусалим, Исус вървеше пред тях, а те бяха смаяни; и следвайки подире Му, бояха се. И като повика пак дванадесетте, Той почна да им говори, какво ще стане с Него: ето, възлизаме за Йерусалим, и Син Человеческий ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците, и ще Го осъдят на смърт, и ще Го предадат на езичниците; и ще се поругаят над Него, и ще Го бичуват, и ще Го оплюят, и ще Го убият; и на третия ден ще възкръсне. Тогава се приближи до Него Зеведеевите синове, Иаков и Йоан, и рекоха: Учителю, желаем да ни сториш, каквото поискаме.

Той ги попита: какво искате да ви сторя?

Те Му рекоха: дай ни да седнем при Тебе, един отдясно, а Друг отляво, в славата Ти.

Но Исус им рече: не знаете, какво искате. Можете ли да пиете чашата, която аз пия, и да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам?

Те отговориха: можем. А Исус им каза: чашата, която аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което аз се кръщавам, ще се кръстите; но да дам да се седне Мене отдясно и отляво, не зависи от Мене; сядането е на ония, за които е приготвено.

И десетте, като чуха, почнаха да негодуват за Иакова и Иоана.

А Исус, като ги повика, рече им: знаете, че ония, които се смятат за князе на народите, господаруват над тях, и великите им властвуват върху тях.

Но между вас няма да бъде тъй: който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга; и който иска между вас да бъде пръв, нека бъде на всички роб. Защото и Син Человеческий не дойде, за да Му служат, но да послужи и даде душата Си откуп за мнозина. (Марк 10:32-45)

Отческо наследство

ЕДНА ЖЕНА В ПУСТИНЯТА

Св. Мария Египетска била родена в края на V век някъде в Северен Египет. Едва дванадесетгодишна тя напуснала бащиния дом и се озовала в огромния град Александрия, на брега на Средиземно море. Там се отдала на разпътен и порочен живот. Един ден, водена

от любопитство, тя се присъединила към група поклонници, които тръгвали с кораб към Йопия и оттам към Йерусалим, за да се поклонят на св. Кръст Господен. Дори по време на пътуването Мария не се отказала от навичките си и съблазнявала пътниците с безсрамното си поведение.

Когато накрая пристигнала в Йерусалим, тя се отправила заедно с множеството към храма на Гроба Господен. Но щом стигнала до вратата, не могла да влезе вътре – усетила, че някаква невидима сила я възпирала. Опитала няколко пъти да влезе, но все безуспешно. Уморена, Мария се облегла на стената в притвора и се замислила какво й пречи да влезе в храма и да се поклони на Животворящия Господен Кръст. Тогава в един миг сякаш светлина озарила съзнанието й – тя разбрала, че нейните грехове са невидимата стена, която прегражда пътя й към светинята; дала си сметка за мерзостта на своя досегашен живот и за ужаса на своето падение.

Мария паднала на каменния под и горко заридала. След като се съвзела, тя се помолила горещо пред иконата на Божията Майка, влязла в храма и се поклонила на Честния Кръст. После, по Божие внушение, напуснала светния град и се усамотила в Зајорданската пустиня. В Александрия Мария живяла охолно и се отличала разкошно, пиела скъпи вина и се хранела обилно. В пустинята тя с усилие намирала тревни и корени, пиела дъждовна вода. А тялото й останало незащитено от зноиния пек и нощния студ, тъй като дърехите й бързо се прокъсали и се разпаднали. Но не гладът и жаждата, нито горещината и студът я измъчвали толкова, колкото нечистите помисли, порочните желания и блудните навички. Цели седемнадесет години били нужни на св. Мария, за да обуздае страстите и тялото си, та молейки се непрестанно и изтощавайки плътта си, тя постигнала чудно духовно съвършенство, което надвишавало възможностите на човешкото естество. Четиридесет и седем години прекарала св. Мария в пустинята. Историята на своя живот тя разказала на стареца Зосима по време на изповед, приела светите тайни и същия ден, 1 април 530 г., Велики Четвъртък, предала Богү дух. Житието й, предавано устно от монасите, по-късно било записано от Йерусалимския патриарх Софроний.

Зная, че за рационалния, разпуснат и разглезен наш съвременник биографията на св. Мария звучи невероятно. Възможно ли е човек да понесе такива

лишения? – би попитал той. Не е ли това своето рода мазохизъм? А и какъв е смисълът на всичко това? Можем ли ние да подражаваме на хора, живели петнадесет века преди нас?

Бих казал, че можем и трябва. Животът на св. Мария Египетска ни показва как една послушница на дявола чрез покаяние, пост и молитва може да стане равноангелна светица. Така и ние, намалявайки мащаба на духовния подвиг според силите си, чрез покаяние, пост и молитва от себични, недружелюбни и грехолюбиви хора можем да се превърнем в добри и примерни християни. Разбира се, от нас не се иска да се уединяваме в пустинята и да излагаме телата си на студ и зной. Но би трябвало поне да можем да се измъкнем в неделя от топлата постеля и да отидем на църква. Разбира се, от нас не се иска да се храним с корени и да се молим денонощно. Но би трябвало поне да спазваме поста и да се молим редовно, да осъзнаваме грешките и греховете си и да се опитваме да не ги повтаряме – това можем и сме длъжни да го сторим. От нас се иска да подражаваме на светите Божии угодници не буквално, а по същество. А то ще рече да се борим с тъмните сили в себе си и да ги овладяваме; то ще рече да се грижим не само за телата, а и за душите си, като полагаме усилия да ги облагородим, да ги направим по-меки и състрадателни и да им дадем посока на развитие нагоре, към светлината, доброто и любовта...

Автор: Свещ. Ал. Лашков

Български светини

ЖИТИЕ НА СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК АВРАМИЙ БЪЛГАРСКИ

След като Стара велика България на кан Кубрат станала арена на кървави междусоборници между привържениците на рода на Кубрат и синовете му – Дуло и мощния род Ашина, една част от старите българи, во главе с големия брат на нашия първовладетел Аспарух – Батбаян, се покорили на Ашина и скоро тяхната държава започнала да се нарича Хазария, макар жителите ѝ да знаели, че са българи и езикът и обичаите им останали български до края на съществуването на Хазарската империя.

Друга част се оттегляла на югонзток и в поречието на реките Волга и Кама основали Волжка България или Волжски Болгар. Днес само името на река Волга пази паметта за величието на тази българска държава. В десети век владетелят на Волжски Болгар бил подлъган да приеме исляма от пратениците на Арабския халифат, под предлог, че арабите ще построят много крепости и с войска ще помогнат на волжките българи да се отвраняват от своите доскорешни събрата хазарите.

Мъченик Авраимий се родил във Волжка България и бил възпитан в мохамеданската вяра, която изповядвали неговите сънародници. Той бил богат човек и се занимавал с търговия. Бил привикнал към светските блага, но винаги оказвал гостоприемство на странници и бедни.

По Божията воля Авраимий се убедил в лъжливостта на мохамеданското учение и в истинността на християнската вяра и станал истински християнин. Изповядвайки Христовата вяра, той станал омразен за своите сънародници-мюсюлмани.

Веднъж като отишъл за търговия в град Велики Болгар, започнали да го убеждават, а после и да го принуждават да се отрече от Христа. Авраимий не се поддавал на заплахите. Тогава го затворили в тъмница за дълго, а по-късно, като видели неговата непреклонност, отсекали му първо ръцете, после нозете и накрая – главата.

Свети Авраимий загинал мъченически на 1 април 1229 година. Християните в града благоговейно погребали тялото му в християнското гробище на Велики Болгар.

Виждайки, че на гроба му стават чудесни изцеления на болни християни, хората разказали за това на княз Георги Всеволодович. След една година тялото на мъченика било пренесено в град Владимир, където князът и семейството му, Владимирският епископ Митрофан, духовенството и народът посрещнали мощите на св. Авраимий и ги положили в църквата "Успение на Пресвета Богородица" на 6 март 1230 година.

Паметта на св. Авраимий Българин се почита от нашата Църква от древност.

Източник: bg-patriarshia.bg/

Наръчник по Православие

ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ЛАЗАР

Лазар бил близък приятел на Исуса Христа. Живеел в едно малко градче, на име Витания, което се намирало недалеч от Йерусалим. Той имал две сестри – Марта и Мария, които били благочестиви жени, и като брат си твърдо вярвали, че Христос е Син Божии. Спасителят често посещавал техния дом и беседвал с тях за Царството Божие.

Но ето, че Лазар тежко се разболял. Марта и Мария изпратили свой човек при Господа да Му кажат, че оня, когото Той толкова много обича, е болен. Исус Христос внимателно изслушал тъжната вест и казал:

– Тази болест не е за умирање, а за да се прослави чрез нея Син Божии.

И понеже бил много зает с други неотложни дела, тръгнал за Витания чак след два дни. Но през това време Лазар умрял и бил погребан. Исус знаел това и казал на учениците Си:

– Лазар, нашият приятел, е заспал. Отивам да го събудя.

Апостолите и този път не разбрали правилно Учителя си. Господ им говорел за смъртно заспиване, давайки им да разберат, че човек продължава да съществува и след физическата си смърт със своята душа.

Учениците обаче помислили, че Исус Христос им говори за обикновено заспиване и възкликнали радостно:

- Господи, ако е заспал, ще оздравее!

Тогава Спасителят ясно казал, че Лазар е умрял. Когато навелизи Витания, умрелият бил вече от четири дни в гроба. Марта първа научила за пристигането на Исуса Христа и побързала да Го посрещне.

- Господи, - простенала тя, - ако беше тук, нямаше да умре брат ми. Но и сега зная, че каквото и да поискаш от Бога, Той ще Ти даде!

Исус и отговорил:

- Брат ти ще възкръсне. Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мене, и да умре, ще оживее!

Още по-трогателна била срещата на Спасителя с помалката сестра - Мария. Тя паднала в нозете на Исуса и изрекла същите думи като сестра си:

- Господи, ако беше тук, нямаше да умре брат ми!

После горчиво се разридала. Заплакали и всички, които били дошли да утешават двете сестри. Не се сдържал и Сам Спасителят - просълзил се и Той. Всички зашүшүкали помежду си:

- Вижте, колко много го е обичал!

И всички тръгнали към гроба, чийто вход бил затиснат от огромен камък. Щом пристигнали, Спасителят казал да вдигнат камъка от отвора на гроба. Марта възразила:

- Господи, мирше вече, защото минаха четири дни, откакто е умрял.

Но Исус Христос я үкорил заради маловерието й, а стоящите наблизо мъже махнали камъка от гроба. Божият Син вдигнал очи към небето и започнал пламенно да се моли на Своя небесен Отец. Така постъпил Той не поради това, че не можел Сам да възкреси Лазар, а за да повярва народът, че е изпратен от Отца и че Той е Негов Син. Като свършил молитвата Си, Спасителят високо извикал:

- Лазаре, излез вñн!

И станало велико чүдо! Умрелият Лазар се съживил и излязъл от гроба както си бил - с повити по еврейския погребален обичай рүце и нозе. Господ казал да го разповият, за да може свободно да ходи. Мнозина от свидетелите на това дивно чүдо повярвали в Исуса Христа. За съжаление, явили се и такива, които отишли при враговете на Господа - първосвещениците и фарисенте, - за да им докладват онова, което видели. Това ги озлобило твърде много. Те се събрали и решили да убият не само Христа, но и възкресения от Него Лазар. Пъклените им намерения обаче не се съднали. Макар и да үспели да разпънат Спасителя, Той на третия ден от смъртта Си възкръснал. А Лазар живял още много години и след възнесението на Господа Исуса Христа бил ръкоположен за епископ на остров Кипър.

Чүдото с възкресението на Лазар ни үверява в бъдещото всеобщо възкресение на всички починали. Това ще стане в деня на Страшния съд, когато светът в днешния му вид ще престане да съществува. Както за един инженер не представлява трудност да сглоби изобретената от него машина, така и за Твореца на Вселената и Господаря на живота и смъртта - Господ

Бог, няма да е никак трудно да състави отново разпадналите се тела на починалите човеци и да ги извика за живот. Ние вярваме в това и смирено изповядваме заедно със Символа на вярата:

ЧАКАМ ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА МЪРТВИТЕ И ЖИВОТ В БЪДЕЩИЯ ВЕК. АМИН.

Автор: Иван Николов

Източник: "Православно вероүчение за деца"

Беседи

ЗА ПОЛЗАТА ОТ СТРАХА БОЖИЙ

"Страхът Господен ненавижда неправди" (Прит. 8:13 - слав.), а щом ги ненавижда, то и ще ги прогони, а щом ги прогони, тогава и дүшата ще се очисти от тях и следователно ще се яви права пред Господа. А това е и всичко, което сега с толкова труд търсим.

Така че възстанови в себе си страха Божий и го поддържай, и по този начин ще разполагаш с най-силното средство за самоизцеление.

Страхът Господен няма да ти позволи да съгрешниш и ще те застави да вършиш винаги доброто. И така ще изпълниш възложената ти заповед отклонявай се от зло и прави добро (Пс. 33:15), която пророкът дава на всички, които търсят истинския живот.

А по какъв начин да стигнеш до Божия страх? Търси и ще намериш. Тук няма как да се каже: направи това и това. Страхът Божий е дүховно чүвство, което тайно се зачева в сърцето, когато то се обърне към Бога.

Помага и размишляването за него, помага и когато се насилваш към това чүвство, но то всүщност се дава от Господа.

Търси страха Божий като дар и ще го получиш. И когато го получиш, тогава безпрекословно го слүшай и той ще изправи всички твои неправди.

Автор: Св. Теофан Затворник

Из: "Мисли за всеки ден от годината"

Отечески съвети

ПЕСНИ КРАЙ ЁЗЕРОТО

Благослови враговете ми, Господи. И аз ги благославям, а не ги проклинам.

Враговете ми ме тласнаха в Твоите обятия повече, отколкото приятелите.

Приятелите ме привързаха към земята, а враговете ме откъсваха от земята и разрушаваха всички мои надежди за земното.

Те ме направиха странник в земните царства и непотребен жител на земята. И както преследвания звяр си намира по-сигүрно прибежище от непреследвания, түй и аз, погнат от враговете си, си намерих най-сигүрното прибежище, като се скрих под Твоя шатър, дето ни приятели, ни врагове не могат погүби дүшата ми. Благослови враговете ми, Господи. И аз ги благославям, а не ги проклинам.

Те вместо мен изповядаха греховете ми пред света.

Те ме вичуваха, когато аз удържах ръката си да се вичувам сам.

Те ме измъчваха, когато аз бягах от мъките. Ругаеха ме, когато сам себе си ласкаех.

Заплюваха ме, когато сам със себе си се гордеех.

Благослови враговете ми, Господи. И аз ги благославям, а не ги проклинам.

Когато се показвах мъдър, те ме зовяха луд. Показвах ли се силен, присмиваха ми се като дребосък.

Когато исках да предвождам човеците, те ме изблъскваха най-отзад.

Когато се втурвах да се обогатя, връщаха ме с желязна ръка.

Когато мислех мирно да поспя, пробуждаха ме от сън.

Когато си зидах дом за дълъг и спокоен живот, те го срुтваха и ме изгонваха навън.

Наистина враговете ми ме откъснаха от света и протегнаха ръцете ми към твоя скют.

Благослови враговете ми, Господи. И аз ги благославям, а не ги проклинам.

Благослови ги и умножи ги, умножи ги и още повече ги настърви против мен – та моето бягство към Тебе да стане необратимо. Надеждата ми на човеци изцяло да се разкъса като паяжина. Да зацари напълно в моята душа смирието. Сърцето ми да стане гроб за двама мои зли близка – гордостта и гнева, та всички мои блага да се съберат на небето.

Ах, веднъж да се отърва от самозмамата, която и ме заплете в страшната мрежа на измамния живот. Враговете ме научиха да знам – а това малцина знаят, – че на света човек няма други врагове, освен самия себе си.

Враговете си мрази само оня, който не знае, че те са му не врагове, а сурови приятели.

Наистина, трудно ми е да кажа кой ми е сторил повече добро и кой – повече зло на тоя свят – приятелите или враговете.

Затуй благослови, Господи, и приятелите, и враговете ми.

Ровът кълане враговете, понеже не знае. А синът ги благославя, понеже знае. Знае синът, че враговете не могат се докосна до живота му. Затуй свободно крачи между тях и се моли Бог за тях.

*Автор: Свети Николай Велимирovich
Из: "Езерни молитви"*

Детски свят

СВЕТА БОГОРОДИЦА

Лидия много тича, като си играеше с децата, и се изпоти. А времето беше студено. Ожадня и пи студена вода направо от чешмата. Разболя се от простуда. Вдигна температурата. Легна на легло.

- Мамо, много ме боли главата – каза тя.

Майка ѝ я погали по челото. Даде ѝ да изпие топъл чай с някакво хапче, но нищо не помогна. Настинката беше много сериозна.

- Мамо, много ми е лошо – пак се оплака Лидия.

Майка ѝ се разтревожи. Стана, запали кандилото, коленичи пред иконата и започна да се моли.

- Мамо, на кого се молиш? – запита тя.

- На Света Богородица.

- Коя е Тя?

- Тя е нашата Небесна Майка.

Лидия се зачуди и майка ѝ обясни, че всяко дете си има майка, но на небето има една много милостива Майка. Тя е Майка на всички хора – и на децата, и на техните майки. Казва се Света Богородица. Когато от сърце ѝ се помолим, тя много помага.

Лидия помисли малко и каза:

- Мамо, вдигни ме да се помоля и аз на Света Богородица.

Майка ѝ я прегърна, отнесе я пред иконата и тя започна да се моли:

- Небесна Майко, аз и майка Ти се молим от сърце. Помогни ми да оздравея. Ще ти бъда много благодарна.

Майка ѝ пак я сложи на леглото. Лидия веднага заспа. Като се събуди, усети, че ѝ е много леко. Почувства, че е гладна. Майка ѝ веднага ѝ поднесе вкусно ядене. Лидия беше напълно здрава.

От този ден тя много обикна Света Богородица. Всяка вечер, преди да си легне, се молеше да я закриля, да бъде здрава и послушна, защото майка ѝ каза, че нашата Небесна Майка най-много се радва на добрите деца.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

29 март † 5 Неделя на Великия пост - Преп. Мария Египетска. Преп. Марк, еп. Аретусийски и св. Кирил дякон. Гл. 1, үтр. ев. 9, ап. Евр. 9:11-14 (с. 332), лит. ев. Мк 10:32-45 (Вас. лит.) (Тип. с. 440-441)

30 март Преп. Йоан Лествичник

31 март Преп. Ипатий, еп. Гангърски

1 април Преп. Мария Египетска. Св. мчк Авраамий Български (Прежд. лит.) (Тип. с. 442)

2 април Преп. Тит Чудотворец. Мчци Амфиан и Едесий

3 април * Успение на св. Методий Славянобългарски. Преп. Никита изповедник, игумен Мидийски (Прежд. лит.) (Тип. с. 265) (Вечерта се чете Малко повечерие с канона от Троида) (Тип. с. 442)

4 април * Лазарова събота. Преп. Йосиф Песнописец и Георги в Малезя. Св. свщмчк Никита Герски (Злат. лит.) (Тип. с. 442)

-----
*Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“*

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg

-----